

Mi történik,
ha elrugaszkozsz
a földtől?

Coast

gurulás

fine
selection

JAY MCLEAN

JAY M C L E A N

Coast

gurulás

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Prológus

Napló

Zakatoló gondolatokkal, vadul dübörgő szívvel, izzadágtócsában ébredtem. Szegény szívem, szegény, szomorú, összetört szívem.

vele álmodtam – azzal az énjével, amelyiktől a gondolataim és a félelmeim fojtogatásában, a takarót markolva vergődöm a lepedőn.

utáltam.

Imádtam.

És ez elég jól le is írja, amit iránta érzek.

A szívemmel szeretem.

A fejemmel gyűlölöm.

Még most is, egy évvel később is.

Amikor felpattant a szemhéjam, az első dolgom az volt, hogy a szívemre szorítottam a kezem, hogy lássam, az álomkép okozta fájdalmas roham után is biztosan ver-e még. Nem is álomképek voltak azok, hanem emlékek.

valóságos, megélt emlékek.

Fölém magasodva állt, a szemében könny és düh csillogott.

- Téged gyűlöllek a legjobban, Becca - mondta, én pedig nem mozdultam, mert félttem.

Tőle.

A fekete szemű, bozontos, sötét hajú fiútól, akinek a mosolya egykor az egész világomat fénybe borította.

Abban a pillanatban mégis **félttem** tőle.

Olyan elsöprő ez az érzés, hogy nem tudom papírra vetni, ahogy Linda tanácsolta, helyette inkább igyekszem valahogy megmagyarázni.

Ha egy szóval kellene kifejezni, azt mondanám: **kettészakít**.

A fejem.

A szívem.

És e két részem kettészakítja a lényemet.

Hozzászokhattam volna mostanra, nem igaz? Hányszor és hányszor ébredtem félelemben, a rémálmaimtól dermedten?

Félelem.

Szeretet.

Gyűlölet.

Ami két teljesen más ember és teljesen más körülmények szítanak bennem.

Az egyikük halott.

A másik Joshua Warden.

Becca

KOPOGTATNAK AZ AJTÓMON, és egy másodperccel később már halom is a mostanra ismerős férfihangot. Halkan beszél, szinte suttog:

– Készen állsz, Becca?

Lecsukom a laptopomat, felállok, és lassan felé fordulok. A tekintete gyengéd, de óvatos.

Bólintok, bár mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz.

Nem állok készen. *Hogy is állnék?*

De megígértem neki, hogy *megpróbálok*.

Ahogy megpróbáltam a vezetést is, ami szintén rajta volt a félelemlistámon.

Nem ment jól, de legalább *megpróbáltam*.

Az anyósületről mutogatta nekem, mi hogyan működik, aztán mondta, hogy lassan lépjek rá a gázra. Megtettem. De amint kiértünk az útra, bepánikoltam, és a másik lábammal a fékre tapostam. A pörgő, de mozdulatlan kerekek csikorgásának hangja felébresztett bennem valamit. És három hónappal megnyújtotta a terápiámat. Elveszítettem az eszméletemet, olyan volt, mintha a rémálmom életre kelt volna, és csak sikítottam. Addig ölelt, amíg vége nem lett, aztán hazavezetett. A következő három napot ágyban töltöttem, ébren, de belül teljesen halott vagyok.

Halott.

Halott.

Halott.

Mint az anyám.

A szobám ajtaját nyitva hagyta, és láttam, ahogy éjjelente a kezében kávésbögrével engem néz, és vállát az ajtófélfának támasztva zokog.

Nem tudta, hogy látom.

Nem árultam el neki.

Leült a szobám sarkában álló székre, és onnan nézett tovább. Eszembe jutott Henry Warden, az ember, aki büntudat közepette halt meg. Nem ezt kívántam neki – így hát amikor a pszichológusom azt javasolta, hogy készítsek egy bakancslistát a félelmeimről, belementem... egy feltétellel: azt akartam, hogy ő mindegyik kipipálásakor mellettem legyen.

Valószínűleg ez az oka annak is, hogy félórával később ott áll mellettem, öt méterre egy kisbusztól, aminek az oldalán hatalmas Globe Shoes-logó virít.

– Ez ő? – kérdezi, amitől belül mindenem zakatol és összerándul.

A szívem.

A gyomrom.

Mindenem összerándul, amikor felnézek a kisbuszra, a nyitott ajtóra, a gyerekre az apja kezében, akit átadnak az anyjának.

Tommy nevet, és Natalie mosolyogva veszi át Josh kezéből. Ő kiszáll a buszból, és mindkettejüket átkarolja. Először a fiának ad puszit, az arcára.

Aztán *neki*.

A homlokára.

Együtt nevetnek – a szép család.

Natalie leteszi Tommyt a földre, kézen fogja, és elsétálnak.

– Ő az? – kérdezi apa.

Bólintok, próbálok uralkodni magamon, de a szememet könnyek szurkálják.

Josht nézem.

Ő a családját nézi.

Kimerevedik az idő.

Kis idő múlva leszegi a fejét, és zsebre vágja a kezét. Széles válla megemelkedik, amint a cipőjével a földbe rúg.

Becsukom a szemem, hátha attól enyhül a fájdalom – a fájdalom, amire nem számítottam.

Végre felnézek. Fel. FEL.

És akkor minden megáll.

Minden.

A lélegzetem.

A lába.

A szívem.

A szája.

A világom.

Minden.

Megáll.

Egy lépést tesz felém.

És kezdődik minden előlről.

Csak most még intenzívebben.

Közelebb lép és még közelebb, én pedig mozdulatlanul állok, mert *félek* – nem tőle, hanem attól az elsőprő szerelemtől, amit még mindig érzek iránta.

– *Lát téged, Becca.*

* * *

érzékelés – főnév

1. az a jelenség, amelynek során bármely érzékszerv (látás, hallás, szaglás, ízlelés vagy érintés) által az emberek és állatok stimulációt érzlelnek a testen belül vagy kívül.

*Fél méterre áll tőlem, tekintete átható.
Ugyanúgy néz ki, ahogy örökre belém égett,
ahogy örökké síró szemem előtt láttam.*

Kezét zsebre vágja, pólója feszül a mellkasán. Külsőleg nem változott sokat az elmúlt év során, amióta nem találkoztunk, de a kisugárzásától földbe gyökerezik a lábam.

Már nem az a szomorú, szép, gyászoló fiú, akinek akkora szüksége volt rám, mint amikor utoljára együtt voltunk. Most kicsit magasabb, öntudatosabb. Ha elég keményen dolgozunk, hogy valóra váltsuk az álmainkat, minden okunk megvan rá, hogy felvetett fejvel járjunk.

Tekintetem pólója kopott Globe-mintájára siklik. Nem tudom, milyen hosszan bámulom, miközben a szívem vadul kalapál a mellkasomban, de egyszer csak rádöbbenek, hogy nem mozog.

Mozdulatlanná merevedett.

Összevonom a szemöldököm, és a saját felsőmre nézek. Figyelem, ahogy a zihálásom nyomán vadul emelkedik és süllyed a mellkasom, majd ismét az övére nézek.

Még mindig mozdulatlan.

Mély levegőt veszek, és a szemébe nézek. Egyszer, kétszer pislogok, hogy visszatartsam a kitörni készülő könnyeket.

Josh lélegzete elállt.

Lassan felemelem a kezem, kinyitom a szám, némán kimondott neve a levegővel együtt távozik ajkamról.

Josh ugyanezt teszi, ajka szétnyílik, válla a kilélegzett levegővel együtt süllyed. Hangos, erőteljes, de ez az egyetlen kilégzés nemcsak a benne összegyűlt levegőt, hanem emlékek kaotikus gyűjteményét is kiengedi. Több száz, több ezer emlék, és mind *rólunk* szól.

Josh felém lép, és ugyanekkor apa a hátamra teszi a kezét. *Tudja,*
hogy el akarok futni.

Josh tesz még egy lépést.

Majd kettőt.

Hármat.

Már közel van, *túl* közel. Térdét behajlítja, orra egy magasságban
van az enyémmel.

Kezem ökölbe szorul.

Ekkor Josh elmosolyodik, szeme tágra nyílik.

– *Smaragdszemű!* – mondja.

*Szavai imaként hagyják el az ajkát,
hangja szimfóniaként kényezteti a fülem.
Alig vártam, hogy hallhassam a hangját.*

Annyira közel áll, hogy érzem leheletét a homlokomon, és az eny-
he, Josh illatával keveredő kölniillatot. Forog a fejem, elmém elme-
rül az ezernyi közös emlékből. Amikor először kopogott be hozzám,
ugyanilyen illata volt. Amikor először ültem az autójában, és csak
szerettem volna belélegezni az illatát. Bevallottam neki, hogy szere-
tem az illatát. Most pedig ugyanúgy szeretnék benne elveszni, hagyni,
hogy körbefonjon, hogy elszédüljek, és hogy még inkább vágyjak rá.

*Aznap megcsókoltam. Ajka meleg és puha volt az én ajkamon.
Csókjának íze örökre a számra forrt, a számra,
ami annyira vágyakozott utána.*

Szája megmozdul. Tudom, hogy beszél, de a dobolás a fülemben
elnémítja a világot. Apa gyengéd érintéssel tol előre. Erőt veszek az

agyamban tomboló káoszon. Josh felvonja a szemöldökét, ahogy a válaszomra vár, de nincs válaszom. Apa ekkor megköszörüli a torkát, és előrelép, félig eltakarva Josh elől. Josh azonnal reagál: teljes magasságában kiegyenesedik, mellkasa megemelkedik a levegővétellel.

– Josh Wardent keressük – mondja apa, holott tudja, hogy éppen Josh Wardenhez beszél.

Josh Warden, *Josh Warden*, **Josh Warden**. Neve újra és újra ismétlődik a fejemben, ahogy Josh vállá beesik. Gyors pillantást vet rám, majd ismét apához fordul, hogy szembenézzen teljes, 193 centis valóságával.

– Én vagyok Josh Warden, uram – mondja. A percekkel ezelőtt tanúsított önbizalom már a semmibe vész.

Kilépek apa védelme mögül, és felemelem a nyakamban lógó szíjra erősített névjegykártyát. Kétszer megpaskolom, majd választ várok Joshra nézek.

Szemöldöke felszalad a homlokára, és a névjegykártyáért nyúl. Ujja az enyémhez ér.

*Mintha tűz érintene. Az édes, kínzó lángok
túl sok érzést szabadítanak el. Küzdök, küszködök,
egyre csak küzdök, hogy el ne mozduljak,
hogy ne féljek az érintésétől.*

De kudarcot vallok.

Mert Becca Owens vagyok, egy megtört lány.

Ő pedig Josh Warden, a fiú, aki összetört engem.

I. rész

1.

Joshua

HALLOM, AHOGY KÖVETNEK. A buszomhoz vezetem őket, a kavicsos csikorgó lépteik szolgáltatják a zenét félelmem filmjéhez.

Mindennap gondoltam rá, hiányoltam, *vágytam utána*. Most itt van, és a jelenléte miatt még a lélegzetvétel is nehezebb.

Chris áll a leeresztett ajtó mellett, és meglátja Beccát. Úgy tátog, mint a hal. Feltápáskodik az asztaltól, amin eddig terpeszkedett, és a telefonját nyomkodja. Nemsokára felnéz, először rám, majd Beccára, végül Becca apukájára.

– Becca Owens – szólal meg a sűrű, feszültséggel telt hangulatban. – Te készíted a *Student Life*-interjút?

Becca bólint. Mindenhova néz, csak rám nem.

– Oké – bólint vissza Chris, majd rám néz. Ügynöki szerepe baráti vá változik. – Megfelel így?

Habozok, mert nem tudom, hogy megfelel-e. Hazudok. *Tudom*, hogy nem felel meg.

– Készüljetelek elől! – mondja Chris Beccáéknak, és a kanapéra mutat. – Csak egy perc, és jövünk.

Próbál megmenteni. Értékelem, de most a világ minden perce sem tudna megmenteni. Izzadt tenyeremet a sortomba törlöm, és nagyot nyelek.

– Minden rendben, Chris – mondom neki, majd Becca felé fordulok. – Kérsz valamit? Vízet, vagy...

Megrázza a fejét, és a Chris mögötti asztalra mutat.

Ellépek az útjából, hogy odamehessen. Az apja követi. Megfordul a fejemben, hogy vajon minden interjújára elkíséri-e, vagy most csak *miattam* van itt. Mert miattam került a lánya ilyen állapotba, miattam nem tud többé beszélni.

Becca leül az asztalhoz. Az apja mellé áll, karját összefonja hatalmas mellkasa előtt. Mindent megtesz, hogy félelmet keltsen bennem, de nem miatta ver a szívem úgy, hogy alig kapok levegőt.

Hanem *a lánya* miatt.

Soha más nem volt rám ilyen hatással.

Előrelépek, és kezet nyújtok az apjának.

– A nevem Joshua Warden, uram – mondom. – Örülök, hogy megismerkedtünk.

Elfogadja a kezem, és kicsit keményebben rázza meg a szükségesnél.

– Martin – morogja, és rögtön tudom, hogy ő is *tudja*. Ugyanakkor azt is tudom, hogy most semmit sem tudok tenni, így visszanyelem a dühöm, és leülök a lányával szemben. Várom, amíg előkészíti a telefonját, az iPad-jét és a laptopját, majd hátradől. Kezét az ölébe teszi, és rám néz, tekintete az enyémet fürkészi. Egy pillanat, és mosolyra húzódik az ajka, én pedig meghalok. Ezerszer, újra és újra. Kívülről ugyan élem az életemet, és valóra váltom az álmomat, de sohasem hittem el, hogy ez valóban velem történik, és sohasem éreztem

magam méltónak rá. Abban a töredékmásodpercben, amikor a szemembe nézett és rám mosolygott, ismét volt értelme a létezésnek.

A mosolya elhalványul, ahogy előrehajol. Ujjai sebesen gépelik a laptop billentyűzetét, majd entert nyom, és rám néz, várva, hogy megszólaljon a géphang.

– Azt hiszem, először is be kell mutatkoznom. A nevem Becca Owens, és a Washington University hallgatója vagyok itt, St. Louisban. A Student Life újság számára készíték interjút, ami számodra valószínűleg kissé szokatlan lesz, mert beszédben korlátozott vagyok. Régi, kedves barátom, Cordy segítségével kommunikálok. Ha ez problémát jelent neked, kérlek, jelezd.

Pislogás nélkül meredek rá. Érzem létezésem teljes értékét, ahogy egész valómat beszippantja egy fekete lyuk.

– A laptopom segítségével fogok veled beszélgetni. Az iPad készíti a felvételt, a telefonomba pedig jegyzetelek. Ismételten kérlek, hogy jelezd, ha ez problémát okoz.

Megint a nadrágomba törlöm a kezem, és az apjára nézek, majd előrehajolok, és az asztalra könyökölök.

– Nem gond, Beccs. Ahogy neked kényelmes.

Az apja felsóhajt, Becca pedig lesüti a szemét.

– Elnézést, uram... de hányas cipőt hord? – kérdezi Chris hangosan, ahogy a zsebébe teszi a telefont.

– Hogy mondja? – kérdezi Martin.

Chris a férfi mögé mutat.

– Van egy rakás cipőnk. A szponzorunk örül neki, ha osztogatjuk. Kér egy párral?

Martin most először tűnik kissé lazábbnak.

– Elég nagy lábam van...

– Rengeteg méretben van, és sok fazonban – mosolyog Chris, és a cipőraktár felé int. – Választhat, amit szeretne!

Martin Becca vállára teszi a kezét. Becca meg sem rezdül. Nem fél tőle.

– Minden rendben, kislányom? – kérdezi.

Becca felmosolyog rá, és bólint egyet, majd egy legyintéssel elzavarja.

Várunk, amíg eltűnnek a busz másik végében, és bezárul mögöttük az ajtó.

– Jól nézel ki, Becs – mondom neki.

Ugyanebben a pillanatban Cordy is megszólal:

– *Bocs apa miatt.*

Felnevetek.

Becca összevonja a szemöldökét, majd ismét gépelni kezd.

– *Nem követtem a pályádat, megkértem valakit, hogy írja össze a kérdéseket. Neki kellett volna eljönnie, de közbejött egy családi vészhelyzet. Kénytelen leszel beérni velem.*

Megköszörülöm a torkom, és nem veszek tudomást a csalódásomról.

– *Készen állsz?*

– Nem igazán – motyogok.

Becca még komorabban néz. Ujjai kopognak.

– *Hosszú évekig távol voltál a sporttól, több interjúban is beszéltél ennek okáról (a fiadról, Tommyről), de arról sosem meséltél, miért kezdted újra. Mesélnél erről exkluzívan egy kis példányszámú egyetemi újságnak?*

Mellkasa fel-alá jár, fejét lehajtva várja a válaszom.

– Exkluzív anyagot szeretnél? – kérdezem.

Az ajkára harap, még mindig nem néz rám. Egy pillanatnyi habozás után gépel ismét.

– *Sajnálom, csak néhány perccel azelőtt kaptam meg a kérdéseket, hogy megérkeztem volna, és nem volt alkalmam végigolvasni őket. Nem kérek exkluzív anyagot, tényleg. Nem akarom, hogy azt hidd, az előéletünk miatt többet várok tőled.*

Most már rám néz, szeme tágra nyílik, teli félelemmel. Sem az emlékeim, sem a látomásaim, sem a róla szóló álmaim nem hasonlíthatók a valósághoz. Becca mindennél több.

Beszélni kezdek, de félbeszakít egy kopogás. Chris lép be a helyiségbe, nyomában Martinnal, aki három cipősdobozt tart a kezében.

– Nyitom – mondja Chris, már félig kinyitva a busz ajtaját.

A lépcsőn Justin áll zsebre tett kézzel.

– Bocsánat – mondja. Beccára néz, majd rám. – Nem tudtam, hogy még dolgozol.

– Semmi baj, öregem. Mi újság?

– Próbáljuk visszavinni Tommyt a szállodába, de nem akar elindulni, mert kell neki a...

– Értem – vágok közbe, mert nem akarom, hogy Becca hallja. Bemegyek Tommy lakrészébe, és felkapom, amit Justin kért. – Tessék – mondom neki.

A tekintetét elfordítja Beccáról, és lenéz a deszkára, a fényképezőgépre és a bekeretezett rajzra, ami Tommy „családját” ábrázolja. A rajzot vizsgálja, majd Beccát, aztán vissza. Ezt néhányszor megismétli, közben csak úgy ver a szívem, a szememet lehunyom, mert tudom, hogy *rájött*. Hüvelykujja végigsiklik a kép üvegorításán, megérinti a zöld zsírkrétával rajzolt szemeket, és zihálva esik le az álla. Tágra nyílt szemmel néz Beccára.

– Te...

– Kell még más is? – kérdezem, hogy félbeszakítsam, de késő, mert Becca is észrevette Justin reakcióját. Feláll, és egyre közelebb jön. Kiveszi a képet Justin kezéből, és tágra nyílt szemmel érinti meg a zöld zsírkretával rajzolt szemeket és a pálcikaember-megfelelője mellkasán látszódnó kötés rajzát.

– Mert bibis voltál – suttogom, majd megköszörülöm a torkom.
– Becca, ő Justin, Nat vőlegénye. Justin, bemutatom Beccát.

A Becca szemében ülő félelmet felváltja valami más. Visszaadja a képet, majd gyorsan megfordul, visszaül az asztalhoz. Az ölébe ejti a kezét, és a laptopját nézi.

– Köszí – mondja Justin.

Bólintok, és becsukom az ajtót.

– Kész az interjú? – kérdezi Martin.

Becca megrázza a fejét, és úgy bámul a képernyőre, mintha az választ adhatna az ezernyi kérdésre, amit az egyévnyi távollét teremtett.

Én is leülök. Látom, hogyan vesz erőt rajta a szomorúság, hogyan telik meg a szeme könnyel.

– Becs... – nyúlok felé, de a szeme összeszűkül, az ajkát összehérseli, ahogy lenyom egy billentyűt.

– Hosszú évekig távol voltál a sporttól, több interjúban is beszéltél ennek okáról (a fiadról, Tommyről), de arról sosem meséltél, miért kezdted újra. Mesélnél erről exkluzívan egy kis példányszámú egyetemi újságnak?

Beszívom a levegőt, és benn tartom, ahogy farkasszemet nézek vele. Peregnek a másodpercek, az elmém forogni kezd, a szívem egyre gyorsabban ver, és a lelkem mélyén tudom, hogy csak az igazság okozta fájdalmat kínálhatom neki.

– Találkoztam egy hollófekete hajú, smaragdszemű lánnyal...

2.

Becca

„TALÁLKOZTAM EGY HOLLÓFEKETE HAJÚ, SMARAGDSZEMŰ LÁNNYAL. Én bizonytalan múlttal a hátam mögött léptem az ő életébe, ő pedig megkínzottan az enyémbé. Az én jövőm biztos volt, az övé bizonytalan, de akkor nem számított. Az életünk a teraszon lopott csókokkal és egy hároméves gyerek nevetésével telt, a szívünk szerelemmel égett... mély, lélekbe hatoló, halálos szerelemmel. Úgy hitt bennem, ahogy korábban csak az apám, és be akartam bizonyítani, hogy méltó vagyok rá... így neveztem be az SK8F8 versenyre. Csak érte. De egy nap a jövőm ugyanolyan bizonytalanná vált, mint az övé, és összeomlottam. Annyira féltem, mekkora pusztítást okozhat, ha az életében többé már nem lesz sem csók, sem nevetés, sem szeretet, hogy a félelmem által elpusztítottam mindazt, amit szerettem. Fizikai, átvitt, minden értelemben. Amikor a pusztításom pora leülepedett, ő ismét megjelent, mint a résen átszűrődő napfény, és lehetőséget adott rá, hogy megerősítsem a belém vetett hitét. Így is tettem. Mellettem volt, engem követett, én pedig a szívemet követve deszkáztam. Ahogy az úgynevezett „visszatérésem” csúcán álltam, a deszkám és a szívem is a pálya szélén egyensúlyozott, lenéztem a lányra. Tudtam, hogy elvesztettem, smaragdszemét eltakarta a

fényképezőgépe. Ugyanazt éreztem, mint amikor beleszerettem a deszkázásba, mint amikor beleszerettem a lányba. Átala súlytalannak, szabadnak éreztem magam, mintha lebegnék. Így kirúgtam, és ellöktem magam. Az elmúlt évben gyakorlatilag csak ezt tettem, mert valami hiányzott. Tudtam, hogy nélküle képtelen leszek szabadon gurulni.”

Napló

Ittam a szavait.

Fürödtem a vallomásában.

Alámerültem szerelme történetébe.

Egyetlen igaz szerelméről.

Tökéletes volt.

Túl tökéletes.

Minden mondat.

Minden szó.

Minden rohadt szótag.

Tökéletes.

Amíg ki nem mondta az utolsó szót.

Belefulladtam a hazugságaiba.

Majd rájöttem...

Hogy a világ tele van tökéletes dolgokkal.

És megtört, vétkes emberekkel.

KIVESZEM A FÜLEMBŐL A FÜLHALLGATÓT, és a szobám ajtaja felé fordulok, ahol apa áll, és a nevemen szólít. A múlt éjszakát Joshról ábrándozva töltöttem. Amikor felébredtem, ismét rá gondoltam. Újra és újra meghallgattam az interjúját, mígnem már kívülről tudtam. Ekkor feldühödtem. Indokolatlanul mérges lettem. Amikor a harag elpárolgott, elszomorodtam, szinte nyomorultnak éreztem magam, és fogalmam sem volt, miért. Az érzéseimet leírtam abba a buta naplóba, és addig bámultam a szavaim, amíg meg nem jegyeztem azokat is. Örökre beégtek az agyamba, és emlékeztetnek: mindegy, milyen jól nézett ki, milyen illata volt, milyen jólesett, amikor a szemembe nézett, nem lehet visszafordítani az időt. Sohasem lehetünk ugyanazok. Hiába mondta, hogy szeret, hogy a mindene vagyok, az anyám is ugyanezt mondta. Az elmúlt évben hetente három napot töltöttem azzal, hogy meggyőzzem magam: amit az anyámtól kaptam, az *nem* volt szeretet. Nem lehetett az.

– Hogy vagy, kicsim? – kérdezi apa.

Mosolyogva bólintok.

– A cikken dolgozol?

Ismét mosolygok. Ismét bólintok.

– Figyelj csak... – mondja. Előrelép, kezét a melegítője zsebébe csúsztatja. Szeme (éppen olyan zöld, mint az enyém) a padlót fűrkészi. Tudom, hogy ideges. Ugyanígy közeledett hozzám az első néhány hónapban, miután ide költöztem. – Az a Warden gyerek itt van.

Gyorsan felállok. Tudom – borzasztóan remélem –, hogy téved, miközben az ajtóhoz rohanok, mert nincs az az isten, hogy Josh itt legyen az *én* házamnál, amikor ma versenyeznie kellene – és mégis itt van, és éppen olyan zilált, amilyennek én érzem magam. Szám

ó-t formáz, ahogy megállok előtte. Félig az ajtó mögé bújok, amikor rám néz. Ugyanúgy érzem magam, mint tegnap este, mintha minden titkomat látná, minden gondolatomat hallaná, és minden félelmemet megérezné.

– Szia! – mondja halkán. Egyik keze a levegőben, a másikkal a tarkóját vakarja.

Becsukom a szám, és kihúzom magam, amikor megérzem, hogy apa megjelenik mögöttem. Itt van, hogy megvédjen, és a tudat fájdalmat kelt bennem. Két évvel ezelőtt egy kosárlabdapálya közepén feküdtem, az előttem álló fiú kezét fogtam, aki megesküdtött: soha nem fogja hagyni, hogy bárki bántson engem. Hogy sohasem kell félnem tőle. Most mégis...

Josh átpillant a vállam felett.

– Sajnálom, hogy megbeszélés nélkül állítottam be...

– Honnan tudta meg a címemet? – kérdezi apa mély, félelmetes hangon.

Josh hátrálép, ezzel bizonyítva, hogy megérezte a szavakban rejlő fenyegetést. Apához fordulok, a szememmel könnyörgök, hogy vegyen vissza, legalább annyit, hogy levegőhöz jussak, és úrrá lehessenek a fejemben tomboló káoszban.

Apa a szemét forgatja.

– Legalább kávét hozhatott volna – mondja, majd megfordul és elmegy.

Joshra nézek. Pupillája tág, ahogy hüvelykujjával átbök a válla felett.

– Még hozhatok neki kávét.

Önkéntelenül is elmosolyodom. Megrázom a fejem. „Nem kell” – tátogom. Kilépek a teraszra, és becsukom az ajtót. Felvonom a szemöldököm, ő pedig ismét a tarkóját dörzsöli.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Akarsz... Izé... eljössz velem sétálni? – Mosolyog, azzal a ferde mosollyal, ami a mennyekbe küldött. Hazudnék magamnak, ha azt mondanám, hogy nincs rám ugyanolyan hatással. – Becs, komolyan mondom, a nagyid is ijesztő, de az apukád nyomába sem ér.

Nevetek. Nem hallja, de *látja*.

Lát engem.

Joshua

FOGALMAM SINCS, MIT KERESEK ITT, miért sétálok a lány mellett, akiről végtelen éjszakákat álmodoztam át. A tegnap esti távozása óta nem tudom kiverni a fejemből... Nem mintha számítottam volna rá, hogy sikerül. Újraéltem minden pillanatot, és mindent megkérdőjeleztem. *Mindent*. Nemcsak a múltunkat és a döntéseinket, de még a kisebb részleteket is, amelyek máskülönben említésre sem méltók. Minden kimondott szavamat, minden megtett mozdulatomat átértékeltem. Nem értettem, hogy tudott olyan könnyen elmenni egy kurta, géphangú „Köszönöm a rám szánt idődet” köszönéssel, és otthagyni engem a bűnbánat mocsarában.

Reggel felébredtem. Kibámultam a szállodai szobám ablakán, és néztem, ahogy felkel a nap, egy új nap kezdetét jelezve. Összeszedtem minden bátorságomat és önbizalmamat, és úgy döntöttem, hogy ismét nekifutok. Az apja nyitott ajtót, megkérdezte, mi a fenét akarok, mire annyit bírtam kinyögni:

– Beccát.

Beccát akartam.

És most itt voltam vele.